

„Húsz ember esett foglyul egy turisztikai ballonon, amit az erős szél dobált húsz percig Berlinben.”

[Index](#), 2016.05.04.

Sodrás

Írta: Patak Gyöngyvér

Otto Kahn ujjbegyével összeszedegette a morzsát a tányérjáról, a kávéscsészéből kikotorta és leszopogatta a cukrot, majd mindent elmosogatott. Kis tétovázás után el is törölgetett, és bepakolt a konyhaszekrénybe. Fogat mosott, belekotort szalmaszínű hajába, egy pillanatilag belebámult a tükörbe, sóhajtott, majd gyors mozdulattal sarkon fordult. Lábujjhegyre állva kilesett szuterénlakása kis ablakán, és megállapította, hogy nem esik, de fúj a szél. A járókelők lába közt kavargott a por és a papírszemét.

Otto belebújt szürke pulóverébe, gondosan kihúzkodta az inggallért, majd felvette drapp szolgálati kabátját és fejébe nyomta szürke szövetsapkáját. A táskájából kivette a pénztárcáját, kiszedte belőle a személyi igazolványát, és a kabát felső zsebébe tette. Ugyanonnán félig előhúzott egy összehajtogatott papírdarabot, s miután konstatalta, hogy megvan, visszatolta az igazolvány mellé. A táskát a székre tette, úgysem lesz rá szüksége.

Kilépett a lépcsőházba. Bezárta az ajtót, a kulcsot a lábtörő alá dugta. Felsietett a lépcsőn, köszönt a földszinten fülelő Müller néninek, és elindult utolsó sétájára.

Az első igazi tavaszi nap bántotta a szemét. Fémkeretes szemüvege mögött hunyorítania kellett. Nem volt igazán gyenge a látása, de szemüvegben jobban el tudta kerülni az emberek tekintetét. Így biztosan nem látnak bele a fejébe. Szégyellte volna az ürességet. Úgy érezte, már a gondolatai is fakók. Halványan még emlékezett egy színes-szagos világra, ahol ő volt a főhős, de a száraz és magányos valóságban mára egy elszürkült statisztá lett, akit senki nem vesz észre.

Pedig a munkáját mindig becsülettel végezte, nem hiányzott egyetlen napot sem, kivéve tavaly ősszel, egy pénteki napon, amikor az anyját temették.

Anyja hosszú betegség után halt meg. Otto hónapokig ápolta. Nem bánta, ráért. Tette a dolgát, nem voltak barátai, vagy barátnője, akiket emiatt elhanyagolt volna. Az anyja persze unokát akart. Azt mondta, az meggyógyítaná. Otto még fiatal, nincs negyven, miért nem házasodik meg? Vagy ha vitte volna valamire. De semmire se vitte. Mint az apja, aki feladta, és magukra hagyta őket, amikor Otto egyéves volt.

Otto évek óta ugyanott dolgozott. Ő volt a tévétorony liftkezelője. Óránként háromszor kísérté a látogatókat, fel és le. Az naponta huszonnégy menet oda-vissza. Sosem állt szóba a vendégekkel, azok általában észre sem vették. Az idegenvezetőre figyeltek, aki milliomodszer is ugyanolyan lelkesedéssel ecsetelte a torony paramétereit.

Otto ilyenkor kikapcsolta az agyát, és csak a liftajtót bámulta.

Ebédszünetben, szép időben viszont gyakran felment a torony legtetéjére, a gömb fölé, ahová a látogatók már nem mehettek, csak a műszakiak. Megkapaszkodott a korlátban – itt csaknem mindig erősen fújt a szél – és kinyújtózta a tekintetét. Nézte az alatta elterülő várost, ami innen fentről még szürkébbnek tűnt. Ő pedig állt a világ tetején, egyedül.

Egyszer egy piros ruhás, csinos tanítónő szállt be a liftbe a csoportjával, és kedvesen rámosolygott. Otto egészen beleborzongott. Kiszálláskor a tanítónő megérintette a vállát, és megköszönte, hogy felvitte őket. Otto hetekig ábrándozott róla. Egyszer még az ecseteit is kézbe vette, hogy megfesti, de akárhogy erőltette magát, nem tudta felidézni a nő arcát. Csak a piros száját látta maga előtt, ahogy mosolyra húzódik.

Régen sokat festett, pár képét néhányszor ki is állították egy művészkávézóban, ahová egy időben rendszeresen járt, de amióta a tévétoronynál dolgozott, se ideje, se kedve nem maradt festeni.

Most húzott egy piros vonalat a vászonra, de aztán leengedte a kezét. Összepakolta a festőállványt, és visszatette a szekrény mögé porosodni.

Másnapról újra csak a liftajtót bámulta, arca egyre fakóbb lett.

Ottonak volt egy macskája, még a tél előtt szegődött hozzá, anyja halála után. Odaült az ablaka elé, és nyávogott. Otto enni adott neki, télen pedig beengedte a lakás-

ba. Szerette, ahogy dorombol, és dörgölőzik a lábához, amikor hazaér. Aztán a macska nem jött többet. Otto két hétig várta, aztán beletörődött, hogy elment. Akkor határozta el, hogy elég volt. Nem akar többé egyedül élni. Nem akar többé élni.

A születésnapját választotta a befejezéshez. Harminckilenc éves lesz, nem akar így a negyvenedikbe lépni. A halálnemen nem sokat gondolkozott. A fulladás vagy a gyógyszer szóba sem jöhetett. Elborzasztotta a gondolat, hogy szürkén haljon meg. Azt találta ki, hogy egész egyszerűen leveti magát a tévétorony tetejéről, lent majd szétplaccsan, és a vére szép pirosra festi a betont. Egy kis színt visz a város életébe.

Úgy döntött, gyalog megy oda. Úgysem sétált hetek óta, és arra gondolt, illő, ha még egyszer meglátogatja azokat a helyeket, amelyek mellett minden nap el szokott haladni.

A régimódi, piszkossárgára vakolt ötemeletes ház, amelynek alagsori lakásában lakott, a Landwehrkanal-t végigkísérő Schöneberger Uferen volt. A folyómenti fákkal szegélyezett kisvárosi hangulatú negyedet Otto egész barátságosnak látta a Potsdamer Strasse hatalmas fém és üveg felhőkarcolóihoz képest, amelyek fölényesen magasodtak a múlt századi házak fölé.

Otto úgy tervezte, hogy a Potsdamer Platz után végigmegy az Ebertstrassen a Holocaust emlékmű mellett, ahol a sok-sok szürke emeletes ház között a sírokat jelképező egyforma szürke betontömbök beterítik az egész teret, és ahol valamiért szeretett üldögelni. Aztán vet egy

pillantást a Reichstagra, és áthalad a grandiózus Brandenburgi kapun, ami egyszer, a melegek napján szivárványszínben tobzódott. Hogy fel voltak háborodva az emberek... Pedig miért ne? Miért ne lehetne minden és mindenki színes? Utána végigsétál az Unter den Linden sugárútján, a palota és az operaház mellett, aztán átmegy a Schlossbrücke-n, elhalad a Dóm mellett, végül átkel a Spree folyón, és odaér a tévétoronyhoz.

Megnézi a várost fentről, és leveti magát az Alexander Platzra. A torony 368 méter magas. Pár másodperc alatt leér. Újra elképzelte a gyönyörű piros vértócsát, ami majd körülveszi. Mindenki láthatja, hogy benne aztán volt élet. Lüktető, pezsgő. Ami eddig be volt zárva szűk testébe, szabadon folyhat majd. Megszínezi a szürke beton térkövet. Lelke pedig talán felszáll a mennybe, és ott kivirul.

Ahogy ezt végiggondolta, azon kapta magát, hogy máris eltért a tervezett útiránytól. Lába önkéntelenül követte a berlini fal nyomvonalát a nyolcszög alakban zárt Leipziger térre, és ő ott állt az egyetlen színpoltnál, a hamuszürke toronyház földszintjén vibráló *Dali Berlin* tűzpiros kirakata előtt.

Otto sokszor betért a galériába, hogy végignézze a festményeket, amelyek nagyon hasonlítottak saját képzeletének képeihez: a sok szín, az elfolyt alakok, egy világ, ahol bármi megtörténhet.

A másik, ami itt lenyűgözte, az a hatalmas, piros női száját formázó kanapé volt, a kiállítótér közepén. Sosem mert beleülni, de mindig elképzelte, ahogy a száj magába

zárja, és ő vagy boldog lesz, vagy elemésztődik. Most nem ment be, csak nézte magát az üvegben, mintha két világban létezne egyszerre. Eszébe jutott, amikor gyerekkorában „a fal” lebontásával egy térbe került a fényes, csillogó nyugati és a matt, kopott keleti oldal. Mégis mindkét rész szürke maradt.

Elhúzta a száját, és épp el akart fordulni, hogy továbbinduljon, amikor tükörképe mögött megjelent egy hullámszó, a szivárvány minden színében pompázó, hatalmas *valami*. Mintha egyenesen az ő testéből burjánzott volna a sok szín. A lágyan ringó medúzaszerű képződmény egyre nőtt, végül akkorára dagadt, hogy az egész kirakatot elfoglalta. Otto csak állt a közepén, bámulta az üveget. Mi lehet ez?

Egyszer csak egy finom, bűgő hangot hallott:

– Elnézést, segítene?

Otto megfordult, és közvetlenül az arca előtt egy gyönyörű, piros száját látott, amint kedvesen mosolyra húzódik. Hófehér fogak villantak elő, égszínkék szempár hunyorított, arany haj hullámszó, és rózsaszín pír vonta be a tejeskávé színű arcbőrt. A háttérben a szivárványszínű medúza tovább emelkedett és hatalmas léggömbbé alakult.

– Figyelne a gyerekekre, amíg beugrom a jegyekért?

Otto felhúzta a szemöldökét, amit a nő igennek vett, mert megköszönte, oldalra intett és belépett egy ajtón. Narancssárga kabátja libbent utána.

Otto fel sem ocsúdott, és máris egy seregnyi gyerek vette körül. Egy copfos kislány rögtön megfogta a kezét:

– A bácsi is fog repülni?

Otto csodálkozva nézett rá, de mielőtt válaszolt volna, a jegyiroda ajtaja kinyílt, és kilépett rajta a nő. Szőke fürtjei vidáman rugóztak.

– Nagyon köszönöm – mosolygott Ottora. – Gyertek gyerekek! Beszállunk!

A gyerekek izgatott zsibongásba kezdtek, és szaladni kezdtek a léghajó felé. A kislány szorosán fogta Otto kezét, és húzta magával.

– Én úgy izgulok – súgta oda neki, amikor megálltak a léghajó kosara mellett, és másik kezével is rácsimpaszkodott.

– Beszállás, gyerekek. Csak lassan, mindenki fel fog férni – terelte be őket egy kedves fiatalember, és finoman előretolta Ottot is. Aztán ő is belépett, és becsukta a kosár ajtaját. – Megvagyunk? – kérdezte inkább csak magától, mert már intett is. – Kapaszkodjanak, indulunk!

A kosár mocoogni kezdett. A japán turisták, három nő és egy férfi, már elő is kapták a gépeiket, lekattintgatták az oldalt lógó homokzsákokat, a ballon alatt fellobbanó lángot, a gyerekek sápadt vagy épp kipirult arcát, és a nyugdíjas házaspárt, ahogy szemérmesen megpusztilják egymást. Otto már éppen szólni akart, hogy ő tulajdonképpen nem is akar, amikor a szépséges tanítónő odapenderült mellé.

– Maga is jön? Izgalmas, ugye? Gondoltam, elhozom a gyerekeket, hadd lássák egy kicsit más perspektívából a világot.

A léggömb emelkedni kezdett, mintha egy liftben suhannának. A tanítónő lábujjhegyre állt, kicsit kihajolt, és amikor felnézett, rákacsintott Ottora:

– Maga nem fél?

Otto érezte, hogy elvörösödik.

– Hozzá vagyok szokva.

A nő kérdően nézett rá, Otto úgy érezte, meg kell magyaráznia:

– A tévétoronyban dolgozom.

– Ó, de izgalmas! – sikkantotta a nő. Otto nem tudta, mire értette, mert abban a pillanatban egy hirtelen széllelés nagyot lendített a kosáron, és lesodorta a sapkát a fejről. Otto utána kapott, de a kosár megrándult, és a tanítónő előreesett, egyenesen Otto karjába. Otto belenézett a szemébe és érezte, ahogy magával ragadja egy örvény, kívül-belül kavarog, lába elveszíti a talajt.

– Köszönöm, hogy elkapott – nevetett fel a tanítónő, hátralépett, és a kezét nyújtotta. – Még be sem mutatkoztam. Hilda Strom.

Otto lenyűgözve figyelte, ahogy a nő rózsaszín nyelve hegye az l-nél nekinyomódik a résnyire nyílt fogakhoz, majd a piros ajkak összezáródnak az o-nál.

– Otto Kahn – mondta Otto, és óvatosan megszorította a finom kezét.

– Tényleg? – kérdezte Hilda. – Otto Kahn, a festő?

Otto zavarba jött.

– Mit csinál a tévétoronyban? Egyszer láttam a képeit, még főiskolás koromban. Sosem fogom elfelejteni azokat a színeket. Mint egy mesevilág! Nézze!

Otto megint nem tudta eldönteni, hogy a *mesevilág* a képeire, vagy a lenyűgöző látványra vonatkozik-e.

Hilda hirtelen felé fordult:

– Eljönne holnap az osztályomba? Ki akarjuk festeni a termet, jó színesre. Besegíthetne. Persze, csak ha ráér. És ha van kedve... – tette hozzá, kacéran elmosolyodott, és két kézzel próbálta hátrasimítani a haját a homlokából, amit az erős szél folyton odafúj.

Otto meg akarta mondani, hogy sajnos holnap ő már nem lesz itt, de erre nem került sor, mert a következő pillanatban egy hatalmas erő felkapta Hildát, átdobta a kosár másik falához, Otto pedig térdre esett. Próbált fel-tápáskodni, de egy újabb rándulás, és a rázuhanó testek elsodorták, nekinyomták a kosárnak, alig kapott levegőt. A gyerekek sikoltoztak, a japánok selypegve kiáltoztak. Otto épphogy megkapaszkodott, amikor, mintha óriások rángatnák a ballont, mindenki átgurult a szemközti sarokba.

Otto szemüvege lerepült, érezte, ahogy a szél az arcába csap. A tartókötelek nem engedték tovább a ballont, így az most hatalmas erővel megrándult, és oldalra csapódott. Otto nekivágódott a falnak. Próbálta megtámasztani a hátát, de az újabb szellőkés megbillentette a kosarat, Otto majdnem kiesett.

Látta, ahogy a gyerekek és az elfehéredett japánok egy kupacban, a kosár aljában kuporodva szorítják a kötelet meg egymást. Az öregek egymástól távol, csak a szemükkel kapaszkodtak egymásba, fiatal kísérőjük pe-

dig torkaszakadtából segítségért ordított. A kosár újra és újra nagyokat rándult, egyik oldalról a másikra.

Miközben görcsösen markolta a kötelet, Otto fején átsuhant a gondolat, hogy most kellene elengednie, mindent... De tekintete találkozott Hildáéval. A nő a túlsó sarokból bámult rá, tágra nyílt szemében rémület és – könyörgés.

Otto nagyot nyelt. Neki úgyis mindegy. Fél kézzel elengedte a kötelet, és miközben a kosár tovább rángott, elindult körben, a fal mentén araszolva. Felsegítette az első útjába eső gyereket, és erősen tartva odahúzta egy üres falrészhez.

– Itt kapaszkodj! Két kézzel fogd a kötelet, és próbálj lent maradni – mondta, és mélyen a gyerek szemébe nézett. – Nem lesz semmi baj!

A fiú abbahagyta a sikoltozást, és úgy tett, ahogy a férfi mondta.

Otto a folyamatosan hánykolódó kosárban egyensúlyozva elindult egy következő gyerekért, majd még egyért. A japán férfi kapsolt, és a túloldalon besegített. Már majdnem mindenkinek találtak kapaszkodóhelyet, amikor – épp a copfos kislány következett – az egyik tartókötél borzalmas csattanással elszakadt, és a kosár, mint a vidámparkban a hajóhinta, szédületes sebességgel fellendült, a kislány pedig fél kézzel kapaszkodva lógott a levegőben.

Hilda felsikoltott, Otto fél kézzel próbálta elkapni a kislányt. A kosár hirtelen visszalendült, a kislány elengedte a kötelet, és csúszni kezdett lefelé. Otto csodával

határos módon megragadta a lábát, és minden erejét megfeszítve magához húzta.

– Nem akarok meghalni! Nem akarok meghalni! – zokogta a kislány, és úgy szorította Otto karját, hogy az már fájt. A mondat hangosan visszhangzott Otto fejében.

– Tartalak, ne félj. Nem fogunk meghalni.

Ahogy szorosan a kislány mögött térdelt, Otto érezte, ahogy minden rándulásnál pofozza a csipős márciusi szél, vagy Isten... Érzy az erejét – és a sajátját is. Haja lobog, arca kipirult, a szeme ragyog, pedig fuldoklik a lenyelt levegőtől. Felnézett: fölötte csapdos a láng, kavarognak a színek – szédítő.

Mióta tart ez? Meddig tart még? Görcsösen kapaszkodnak, kezükkel a kötelekbe, szemükkel egymásba. Nem kiabálnak, némán fohászkodnak, sodródnak.

Aztán mintha szirénák süvitenék túl a szelet. És hangfoszlányok egy hangszóróból. Aztán kisebbednek rándulások, és megjelenik oldalt egy háztető. Most már túlélük. Otto látta, ahogy a többieknek eleredtek a könnyei, és érezte, hogy az ő arca is benedvesedik.

Leérve orvosok, újságírók vették körbe őket, hordágyakra fektették és megvizsgálták őket. A sokkot kapott gyerekeket kórházba szállították. Amikor elengedték őket, Hilda Ottohoz lépett és megfogta a kezét.

– Köszönöm! – csókot lehelt Otto szájára és elpirult.
– Akkor holnap...?

– Igen... – suttogta Otto, hosszan nézett a lány után, lehorgasztotta a fejét és rázni kezdte a zokogás.

Másnap kora reggel hatalmas tömeg gyűlt össze az Alexander Platzon. A tévétorony lábánál vörös tócsa, közepében drapp kabát. Mellette szivárványszínű felirat: Ich bin O.K.

– Borzasztó látvány, milyen morbid! – szörnyülködtek az emberek.

Egy fiatalember kivált a tömegeből, füttyörészett. Kék farmer, zöld pulóver, és piros széldzseki volt rajta. Kezében egy csokor nárcisz, fényes szalmahaja röpköd a szélben.

Egy pillanatra megállt, levette a szemüvegét, és zsebrevágta.

Látni akarta a világot. A saját szemével.